

ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΓΟΝΕΩΝ

*Τῷ φίλῳ μου ἱατρῷ
J. X. Μεγάλογλου.*

ΜΙΚΡΟΣ Πέτρος ἦτο ὁ ἀσχημότερος τῶν ἀνθρωπίσκων τῆς ἡλικίας του· ἡ ἀσχημία ὅμως τοῦ σώματός του, ἀντὶ νὰ ἐπισύρῃ ἀντιπάθειαν, παρουσίαζεν ἐν εἶδος θεληγήτρου, τὸ ὅποσον ἐκυρίευε ὅσους τὸν ἐγνώριζον. Ἦτο ἰσχνός, μικρόσωμος, με πρόεχον μέτωπον καὶ ὀφθαλμοὺς κάπως τεθαμβωμένους ἀπὸ χρονίαν κερατίτιδα· τὸ ἀπαθὲς βλέμμα του ἐξέφραζεν ἡλιθιότητα διὰ πάντα κακὸν παρατηρητήν· ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ καλῶς τὸν παῖδα ἀνεγνώριζε ὑπὸ τὴν ἐκδηλουμένην αὐτὴν ἀπάθειαν ἠδεῖαν τινὰ μελαγχολίαν καὶ τὴν ἀγνοτάτην αὐταπάρησιν. Ὅποταν ὁ μικρὸς ἐμειδία ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐζήτηι νὰ προσφέρῃ ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν του, ἀφίνων αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ μεταξὺ τῶν ἀραιῶν καὶ δυσμύρων ὀδόντων του.

Ἦμην πρωτοετῆς φοιτητῆς ὅτε ἐσχετίσθην μετὰ τοῦ μικροῦ Πέτρου. Ἐξερχόμενός ποτε τοῦ Νοσοκομείου ἤκουσα φωνὰς καὶ γλευασμοὺς παιδῶν· ἐστράφην καὶ εἶδον ἀκολουθούμενον ἀπὸ ἀλαλάζοντας ἀγυιόπαιδας μικρὸν ἀνθρωπίσκον, ὅστις ἔκλαιε. Συγκληθεὶς ἐπενέβην καὶ λαβὼν τὸν θρηνοῦντα ἀπὸ τὴν χεῖρα ἠνάγκασα τοὺς διώκτας του νὰ παύσωσι τὰ σκώμματα των.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκράτει ἡ πρὸς τὸν Πέτρον φιλία μου.

Συνείθισα νὰ τὸν βλέπω καθημερινῶς· ἐγνώριζε τὴν ὥραν τῆς ἀπὸ τοῦ Νοσοκομείου ἐξόδου μου καὶ φαῖδρος ἀνέμενε πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου του τὸ φιλικόν μου ράπισμα ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Ὁ μικρὸς Πέτρος κατήνησε ἀναπόφευκτος εἰς

τὴν ὑπαρξίν μου· με ἀνέμενε πάντοτε μετὰ τόσῃς μαθηματικῆς ἀκριβείας, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ ἐκάνονίζον τὴν ὥραν τοῦ γεύματός μου· ὁπότεν ἤργοπόρου, ἢ ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ παιδὸς ἀναγιγνωσκομένη μομφή μοι ὑπενθύμιζεν ὅτι ὄφειλον νὰ ἐπιταχύνω τὸ βῆμά μου.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἐπλησίαζον χαριεντιζόμενος, κατὰ τὸ σύνθηρες, βλέπω δύο σταγόνας δακρύων κυλιομένας ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Πέτρου.

— Τί ἔχεις, Πετράκη ; τὸν ἐρωτῶ.

— Τίποτε, μοι ἀπαντᾷ προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ, ὅπως μὴ διακρίνω τὴν λύπην του.

— Μὰ κάτι ἔχεις, παιδί μου.

— Τίποτε, τίποτε, ἐπαναλαμβάνει καὶ ὡσὰν νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ διαρρήγνυται εἰς λυγμούς. «Νά, λέγει, ἔχω πονοκέφαλο ἐδῶ 'στὸ μέτωπο, ἔχω τρομερὸ πονοκέφαλο.»

Παρηγόρησα λοιπὸν ὅσον ἡδυνάμην τὸν μικρόν μου φίλον καὶ τὸν ἐπεισα ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ κατακλιθῇ· ἔπειτα ἀνεχώρητα μὴ δώσας μείζονα προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ παιδὸς, τοὺς ὁποίους ἔκρινα λίαν ὑπερβολικούς.

Τὴν ἐπομένην ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον συνωδευόμεν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ μου Φ. μετὰ τοῦ ὁποίου συνέβαινε πολλάκις νὰ ἐξέρχωμαι μετὰ τὸ πέρασ τῆς πρωϊνῆς ἐργασίας. Εἴχομεν φθάσῃ πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Πέτρου καὶ τὸ βλέμμα μου ἀνεζήτηε τὸ μειδιῶν πρόσωπον τοῦ παιδὸς, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ βλέπω τὴν μητέρα του, ἣτις ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὴν διάβασίν μας.

— Ἐμβήτε μέσα, κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, μᾶς λέγει κλαίουσα· ἐμβήτε νὰ ἰδῆτε τὸν μικρόν μου, ὅπου δὲν εἰξεύρω τί ἔπαθε ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Εἶνε τρομερὸ κακὸ δι' ἐμένα τὴν δυστυχιμένην. Νά, εἶνε ὡσὰν παραλυμένος καὶ δὲν ὀμιλεῖ, δὲν λέγει τίποτε.»

Καὶ ἐνῶ εἰσηρχόμεθα ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξηκολούθει ὀδυρομένη·

— Ἀπὸ χθὲς τοῦ ἐπιασε, φαίνεται, τὸ κακὸ· τὸ ἀπόγευμα ἔλεγε πῶς ἐπονοῦσε τὸ κεφάλι του· τὸν ἔβαλα νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ τίποτε· τὴν νύκτα μᾶς ἔσπασε 'στῆς φωναίς· τοῦ ἔβαλα

δύο, τρία, τέσσαρα καταπλάσματα· ὁ ἄνδρας μου τὰ ἐτοίμαζε καὶ ἐγὼ τὰ κολλοῦσα εἰς τὸ κεφάλι. "Ἐξαφνα τὸ πρωῖνὸ νά σου καὶ τὸν πιάνουσιν ἄτι σπασμοί, ἄρχισε καὶ κουνιοῦνταν ὅλος καὶ ἔλεγα μὴ τὸν ἐπίσασε σεληνιασμός, ὁ Θεὸς νά με συχωρέσῃ! ὕστερα ἔπεσε παράλυτος...»

"Ἦδη ἐπλησιάζομεν τὸν ἀσθενῆ· ἐπὶ σιδηρᾶς κλίνης ἔκειτο ὁ μικρὸς Πέτρος ὠχρὸς καὶ ἀπαθής εἰς τὰ περὶ αὐτόν. Μάτην τῷ ἀπέτεινον τὸν λόγον· οὐδεμίαν ἔδιδε ἀπάντησιν, οὐδὲ κἂν ἐπρόφερε λέξιν καὶ διηρωτώμην ἂν μὲ ἀνεγνώριζε. Τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἀσύμμετρον· οἱ μῦς ἀκίνητοι δεξιόθεν παρέσυρον τὸ στόμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ προξενοῦντες φρικώδη μορφασμόν. Καὶ ὅμως ὁ παῖς δὲν ἐφαίνετο ὑποφέρων· μᾶς παρετήρει ἀπάθῳς κινῶν ἐνίοτε τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του.

Ὁ καθηγητῆς μου τὸν ἐξήτασεν ἐπισταμένως καὶ ἐσημείωσε ὅτι τὰ δεξιὰ μέλη τοῦ σώματος ἔμενον ἀκίνητα.

— Ἡμιπληγία μετ' ἀφασίας, μοὶ ἐψιθύρισε.

Ἐξήτησε τότε πλείονας λεπτομερείας περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς νόσου καὶ ἐφαίνετο ἀμηχανῶν, διότι δὲν ἐνόει, ὡς μοὶ εἶπεν ἔπειτα, τὴν αἰτίαν τῶν τοσοῦτον αἰφνιδίων συμπτωμάτων. Μετὰ τινὰ λεπτὰ σκέψεως προσεκάλεσε κατὰ μέρος τὸν πατέρα τοῦ Πέτρου· ἀπὸ τὸ μυστηριώδες ὕφος τοῦ καθηγητοῦ μου ἐνόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς τινος ἐρωτήσεως.

Ἄφ' οὗ συνεζήτησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὁ καθηγητῆς ἔγραψε συνταγὴν καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπόν, ἰατρέ, τῷ λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου, ὑπάρχει ἐλπίς;

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸν σώσωμεν, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ χρειάζεται πολὺ θάρρος ἐκ μέρους σας καὶ μεγάλη ὑπομονή. Δὲν δύναμαι δυστυχῶς ἀκόμη νὰ ἀποφανθῶ περὶ τελείας θεραπείας του. Ὑπομονή· ὑπομονή!

Ἐἶχομεν ἤδη ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰσῆλθεν ἡ δυστυχία, καὶ ἐβαδίζομεν σιωπηλοὶ ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον. Ὁ καθηγητῆς μου ἐφαίνετο σύννοος, ἐγὼ δὲ ἤμην λίαν καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν συγκλίνησιν.

— Εἶδες, νεαρέ μου φίλε, μοὶ λέγει διακόπτων τὴν σιγὴν

ὁ καθηγητῆς Φ., εἰς τίνα κατάστασιν εὐρίσκεται τὸ ἄθῳον τοῦτο παιδίον; "Οχι, μόνον δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὰ δεξιὰ μέλη τοῦ σώματός του, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ προφέρῃ λόγον. Ἐλησμόνησε πλέον τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἀρθρώσῃ τις τὰς διαφόρους λέξεις. Βλέπει, ἀναγινώσκει τὴν λέξιν, τὴν ἀκούει, ἀλλ' ἀγνοεῖ ὅποιαν κίνησιν ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μῦς του, ἵνα προφέρῃ τὴν λέξιν ταύτην. Εἶνε τρομερὸν δυστύχημα! Αἰσθάνεσαι τοιαύτην τινὰ ὑπαρξιν; Εἰς τίνα τὸ σφάλμα; Οὔτε κτύπημα, οὔτε κρουολόγημα. Τὸ παιδίον ἦτο ὑγιέστατον μέχρι τῆς χθεσινῆς ἡμέρας· ἄλλως τὸ ἐγνώριζες· εἶδες ποτὲ νὰ πάσχη χρόνιον τι νόσημα; "Οχι. Καὶ ὅμως ὁ φθοροποιὸς σπόρος ὑπῆρχε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν ὑπὸ τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας ἀναφαινόμενον ὄργανισμὸν του. Παρετήρησας μετὰ πόσης προσοχῆς ἐξήτασα τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του; Ἄνεζήτουν κληρονομικὰ τινὰ στίγματα ἐπιβεβαιουῦντα τὰς ὑποφίας μου...

"Ἄν ποτε ἐκ λάθους μου καθίστων τινὰ ἀσθενῆ, δὲν θὰ μὲ ἐθεώρεις ἐγκληματίαν; Τίνος ἀμαρτίας ἀπέτισε τὸ ἄθῳον τοῦτο πλάσμα; Τίς ὁ ὑπεύθυνος; Ἄς σοὶ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα, φίλε μου, καὶ ἂν ποτε ἀργότερον ζητηθῇ ἡ ἰατρικὴ συμβουλή σου, εἰπέ εἰς τὸν πελάτην σου νὰ ἐξετάσῃ καλῶς τὴν συνείδησίν του πρὶν ἀποφασίσῃ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον· διότι εἶδες ποῦ δύναται νὰ καταντήσῃ τὰ σφάλματα τῶν γονέων!»

Ἐν Σαιν—Πὸλ (Γαλλίας), Μάρτιος 1903

ΣΟΛΩΝ Θ. ΒΕΡΑΣ

Εἰς κάποιον ῥοδοστρόγγυλον Δεσπότην

Ὁ τρόπος, ποῦ ἀκολουθεῖς, μ' ἀρέσει, γέροντά μου :
στά φανερά, εἶσαι κατὰ — κρυφά, ὑπὲρ τοῦ γάμου !

«Μὴ γνῶτω ἢ ἀριστερά τί πράττ' ἢ δεξιὰ Σου...»

κι' ἄλλα μᾶς λές στὸν ἄμβωνα, κι' ἄλλα... στὴν ἀνηψιά Σου !

ΣΑΤΑΝΑΣ